

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Soni Langovej a členov senátu Mgr. Mariána Degmu a JUDr. Andrey Kriškovej v právnej veci žalobcu: **Mgr. Štefan Kin**, bytom: *zastúpeného: JUDr. Ludovít Földes, advokát, so sídlom Domašská 11. P.O.Box 21. 820 08 Bratislava,* proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Príbinova č. 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného sp. zn.: SLV-PS-PK-128/2012 zo dňa 18.10.2012, jednomyselne, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. na položenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev o súlade zákona č. 185/2012 Z.z., čl. IV, ktorým bol novelizovaný zákon č. 328/2002 Z.z. v § 68 ods. 13 s účinnosťou od 30.06.2012 s medzinárodnými zmluvami a to konkrétne Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Dodatkového protokolu zo dňa 20.03.1952, Medzinárodným paktom hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach, Medzinárodným paktom občianskych a politických právach **nevyhovuje**.

Krajský súd v Bratislave žalobu **zamietá**.

Účastníkom náhradu trov konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie

Žalobou zo dňa 09.12.2012, podanou v zákonnej lehote sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného sp. zn.: SLV-PS-PK-128/2012 vydaného dňa 18.10.2012, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu – Odboru sociálneho zabezpečenia, sekcie personálnych a sociálnych činností Osobného úradu Ministerstva vnútra SR, č. p.: SPOU-OSZ-VZ-46.072-6/2012 zo dňa 10.08.2012, vrátenia veci na nové konanie a priznania náhrady trov konania.

Písomným podaním došlým súdu dňa 10.12.2012 žalobca navrhol prerušenie súdneho konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a postúpenie návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky na zaujatie stanoviska a podanie návrhu na začatie konania pre rozpor namietaného ust. § 68 ods. 1 -7 a 13 zákona č. 328/2002 Z. z. s Ústavou SR, čomu však súd nevyhovел (uznesením č. k. 6S/2318/2012-32 z 15.07.2013, ktoré rozhodnutie bolo v dôsledku podaného odvolania žalobcom potvrdené Najvyšším súdom SR – uznesenie č. k. 9Sžso/80/2013- 42 zo dňa 27.05.2015).

Napadnutým rozhodnutím žalovaného bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu – Odboru sociálneho zabezpečenia sekcie personálnych a sociálnych činností a osobného úradu Ministerstva vnútra SR, ktorým bola zamietnutá žalobcova žiadosť zo dňa 21.07.2012 o zvýšenie výsluhového dôchodku podľa § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z.

Žalobca napadnuté rozhodnutie pokladal za nezákonné, pretože vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu bolo v rozpore s obsahom spisov, zistený skutkový stav pokladal za nedostačujúci na posúdenie veci, rozhodnutie pokladal za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov ako aj to, že v konaní správneho orgánu bola zistená vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

V odôvodnení žaloby poukázal na to, že právo na vyplácanie výsluhového dôchodku nadobudol na základe zákona č. 328/2002 Z. z. a zároveň nadobudol aj právo na zvýšenie výsluhového dôchodku v zmysle § 68 ods. 1 tohto zákona, nakoľko mu bol výsluhový dôchodok vyplácaný aj v roku 2012 do 30.06.2012 a zvýšený o príslušné percento podľa § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. V znení účinnom do 30.06.2012 mu mal byť vyplácaný ako výsluhový dôchodok aj od 01.07.2012.

Prijatím zákona č. 185/2012 Z. z. (Čl. IV), ktorým sa od 30.06.2012 novelizoval zákon č. 328/2002 Z. z. v ustanoveniach § 68 ods. 1-7 došlo s účinnosťou od 01.07.2012 s poukazom na nové ust. § 68 ods. 13 k modifikovaniu jeho nadobudnutého práva na vyplácanie zvýšeného výsluhového dôchodku v roku 2012, čím došlo k účelovej novelizácii tohto paragrafu. Ide o tzv. pravú retroaktivitu, ktorá je neprípustná a nezlučiteľná so zásadami právneho štátu, v dôsledku ktorej mu žalovaný odopieral vyplatiť v roku 2012 výsluhový

dôchodok vo zvýšenej sume podľa zákona platného a účinného v roku 2012, na vyplácanie ktorého mal nárok (dôchodok mu bol vyplácaný do 30.06.2012).

Ukončením jeho služobného pomeru došlo k uzatvoreniu právneho vzťahu medzi štátom a ním ako fyzickou osobou, ktorá spĺňala zákonom stanovené podmienky a z tohto právneho vzťahu vznikla štátu presne špecifikovaná povinnosť a fyzickej osobe nárok. Akýkoľvek budúci zásah štátu do obsahu tohto vzťahu je jednostranným zásahom s retroaktívnymi dôsledkami.

V tejto súvislosti žalobca poukázal na ustálenú súdnu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej možno konštatovať, že dodatočná zmena podmienok, za ktorých bol výsluhový dôchodok priznaný je neprípustná. Potom sa možno domnievať, že priznaný výsluhový dôchodok nie je možné akýmkoľvek manipuláciami v budúcnosti znižovať, pretože ide o majetkové právo. Právny vzťah bol uzatvorený ukončením jeho služobného pomeru a štát je povinný svoje záväzky z tohto vzťahu vzniknuté plniť za podmienok platných ku dňu ukončenia služobného pomeru. Jedná sa o majetkové právo v zmysle Čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a štát mal povinnosť vyplácať mu výsluhový dôchodok vo výške, ktorá bola v minulosti priznaná.

V danom prípade novelizáciou zákona č. 328/2002 Z. z. v ust. § 68 došlo k zásahu do už nadobudnutého majetkového práva na výplatu výsluhového dôchodku v stanovenej výške na základe legitímneho očakávania. Týmto bol porušený ústavný princíp právnej istoty a ochrany v minulosti nadobudnutých práv. Ochrana legitímneho očakávania je integrálnou súčasťou vlády práva a súdna ochrana legitímneho očakávania na uspokojenie hmotného záujmu stojí na rovnakej úrovni ako právo vlastnícke. Nárok plynie už z takto odvodeného práva, lebo legitímne očakávanie založené zákonom požíva rovnakú ochranu ako majetok sám. Pojem legitímneho očakávania nadobudnutia majetku sa zaraďuje medzi základné práva.

Tiež poukázal na to, že prijatím Čl. IV zákona č. 185/2012 Z. z. za účelom novelizácie zákona č. 328/2002 Z. z. s účinnosťou od 30.06.2012 došlo k priamemu retroaktívnemu zásahu do jeho už nadobudnutých práv a zároveň k zjavnej a evidentnej diskriminácii sociálnej skupiny občanov poberajúcich dávky sociálneho zabezpečenia podľa zákona č. 328/2002 Z. z. proti druhej väčšej sociálnej skupine občanov poberateľov dávok sociálneho zabezpečenia podľa zákona č. 461/2003 Z. z.. Nie je prípustné, aby svoje zákonné povinnosti na základe legitímneho očakávania zabezpečoval štát len voči jednej skupine občanov.

Prijatím Čl. IV zákona č. 185/2012 Z. z. za účelom novelizácie zákona č. 328/2002 Z. z. s účinnosťou od 30.06.2012 Národná rada Slovenskej republiky v rozpore s ústavným poriadkom SR, neprípustným spôsobom v rozpore so základnými atribútmi a princípmi patriacimi do prirodzených práv retroaktívne spôsobom priamej retroaktivity a diskriminatívne zasielala do týchto už legálne nadobudnutých práv určitej skupiny občanov Slovenskej republiky, čím došlo k porušeniu základných atribútov a princípov, ktorými je

povinný demokratický štát sa riadiť podľa ústavného poriadku Slovenskej republiky a prijatých medzinárodných zmlúv.

Záverom žalobca konštatoval, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo neústavné, nebolo riadne zákonne odôvodnené a preto nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Vzhľadom na nesúlad ust. Čl. 4 zákona č. 185/2012 Z. z. s Ústavou Slovenskej republiky (Čl. 1 ods. 1,2, Čl. 12 ods. 1,2, Čl. 13 ods. 2,3,4, Čl. 20 ods. 1, Čl. 39 ods. 1), ako aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jeho Dodatkovým protokolom č. 1 (Čl. 1 ods. 1) bolo vecne nesprávne.

2.

Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 16.01.2013 a navrhol ju ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal na ustanovenie § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom do 29.06.2012, ktorý pojednával o zvýšení výsluhových dôchodkov. Zároveň zdôraznil, že dňa 30.06.2012 nadobudol účinnosť Čl. IV zákona č. 185/2012 Z. z., ktorým bol doplnený vyššie uvedený § 68 a to o ods. 13, ktorý nanovo upravoval zvýšenie dávok výsluhového zabezpečenia príslušníkov Policajného zboru SR.

Podľa ustanovenia § 68 ods. 1 a ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. účinného od 30.06.2012 sa dávky výsluhového zabezpečenia priznané a vyplácané do 30. júna príslušného kalendárneho roku zvyšujú od 1. júla príslušného kalendárneho roka iba v tom kalendárnom roku, v ktorom sa na základe zákona o štátnom rozpočte zvyšujú príslušné platové náležitosti príslušníkov policajného zboru o viac ako 0 %. Vzhľadom na to, že na základe zákona o štátnom rozpočte na rok 2012 nebolo ustanovené žiadne zvýšenie platových náležitostí uvedeným v § 68 ods. 13, zvýšenie výsluhového dôchodku patriaceho žalobcovi sa od 01.07.2012 podľa § 68 ods. 1 nemohlo vykonať.

Námietku žalobcu o retroaktívnosti ustanovenia § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. nie je možné akceptovať. Citované ustanovenie nadobudlo účinnosť dňom 30.06.2012 a zvýšenie výsluhového dôchodku žalobcu sa malo podľa pôvodného znenia § 68 realizovať od 01.07.2012.

K tvrdeniu žalobcu o tom, že § 68 ods. 13 zjavne diskriminuje a poškodzuje poberateľov dávok výsluhového zabezpečenia oproti poberateľom dôchodkových dávok vyplácaných podľa zákona č. 461/2013 Z. z., ktorým štát valorizáciu dôchodkov nepozastavil a ani neobmedzil. Žalovaný uviedol, že všeobecný systém sociálneho poistenia podľa zákona č. 461/2003 Z. z. sa na príslušníkov policajného zboru (žalobcu) nevzťahuje, nakoľko zákonom č. 114/1998 Z. z. bol vytvorený osobitný systém sociálneho zabezpečenia príslušníkov policajného zboru, ktorý bol následne nahradený zákonom č. 328/2002 Z. z. a vytvoril odlišené a často výhodnejšie podmienky nároku na jednotlivé druhy dávok výsluhového zabezpečenia v porovnaní s univerzálnym systémom dôchodkového zabezpečenia. Oba systémy sociálneho poistenia - podľa zákona č. 461/2003 Z. z. a zákona č.

328/2002 Z. z. sú navzájom autonómne, pričom nároky a zvyšovanie dávok z týchto systémov spolu nesúvisia. Preto ani rozličnú právnu úpravu nárokov na jednotlivé druhy dôchodkových, resp. výsluhových dávok uvedených systémoch nie je možné považovať za diskrimináciu. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na skutočnosť, že dôchodkový vek je podľa súčasnej platnej úpravy 62 rokov a tento žalobca dosiahne až 23.09.2030 a zároveň suma jeho výsluhového dôchodku je 3 krát vyššia ako priemerná výška starobného dôchodku vyplácaná vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia.

Podľa Čl. II ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy a v jej rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Preto tým, že zamietol žalobcovu žiadosť o zvýšenie výsluhového dôchodku postupoval správne a v súlade so zákonom č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom od 30.06.2012.

3.

Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p.), ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo na nariadenom pojednávaní konanom za prítomnosti oboch procesných strán a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu v medziach žaloby boli v súlade so zákonom.

Podľa § 247 ods. 1 2 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Pri rozhodovaní správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Súd sa podrobne oboznámil s pripojeným administratívnym spisom obsahujúcim : Žiadosť žalobcu zo dňa 07.07.2011 o priznanie výsluhového dôchodku, rozhodnutie MV SR Č. p.: SPC-OSZ-VZ-46.072-1/2011 zo 06.09.2011 o priznaní výsluhového dôchodku žalobcovi, podnet žalobcu na Generálnu prokuratúru SR.

Žiadosťou zo dňa 21.07.2012 žiadal žalobca o zvýšenie výsluhového dôchodku v zmysle, ktorej žiadal o zvýšenie výsluhového dôchodku od 01.07.2012 o 3,05 %.

Rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu – Ministerstva vnútra SR, sekcie personálnych a sociálnych činností a osobného úradu, odboru sociálneho zabezpečenia zo dňa 10.08.2012, bola zamietnutá žiadosť žalobcu o zvýšenie výsluhového dôchodku podľa § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. od 01.07.2012 z dôvodu, že dňa 30.06.2012 nadobudol účinnosť Čl. IV zákona č. 185/2012 Z. z., ktorým boli v § 68 zákona č. 328/2002 Z. z.

doplnené odseky 1 až 7 a súčasne ods. 13, podľa ktorého sa zvyšovanie dávok výsluhového zabezpečenia podľa odsekov 1 - 7 vykonáva v tom kalendárnom roku, v ktorom sa na základe zákona o štátnom rozpočte zvyšujú príslušné platové náležitosti príslušníkov policajného zboru o viac ako 0 %. Vzhľadom na to, že na základe zákona o štátnom rozpočte na rok 2012 nebolo ustanovené žiadne zvýšenie platových náležitostí uvedených v § 68 ods. 13, zvýšenie výsluhového dôchodku žalobcu sa od 01.07.2012 podľa § 68 ods. 1 nemohlo vykonať.

Žalobca v odvolaní zo dňa 31.08.2012 trval na svojej pôvodnej žiadosti o zvýšenie výsluhového dôchodku k 01.07.2012 tak, ako to vyplývalo z ustanovenia § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. v účinnom znení k 01.01.2012. Mal za to, že ustanovenie § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z., na základe ktorého prvostupňový správny orgán zamietol jeho žiadosť o zvýšenie výsluhového dôchodku je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky.

Napadnutým rozhodnutím žalovaného sp. zn.: SLV-PS-PK-128/2012 zo dňa 18.10.2012, bolo žalobcove odvolanie zamietnuté a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdené.

Z obsahu tohto rozhodnutia vyplýva, že žalovaný sa plne stotožnil so záverom prijatým prvostupňovým správnym orgánom v napadnutom rozhodnutí a námietky vznesené žalobcom v jeho odvolaní pokladal za nedôvodné, nemajúce vplyv na zákonnosť napadnutého prvostupňového rozhodnutia.

Ohľadom námietky retroaktivity novely týkajúcej sa ustanovenia § 68 zákona č. 328/2002 Z. z. uviedol, že teória a prax rozlišuje tzv. nepravú a pravú spätnú účinnosť, retroaktivitu právnych predpisov. Pravá retroaktivita sa v zásade odmieta ako nezlučiteľná s obsahom princípu štátu, avšak nepravá retroaktivita sa akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie cieľov štátnej moci. Pri pravej retroaktivite zákonodarca v novom právnom predpise neuzná práva alebo povinnosti založené právnymi skutočnosťami, ktoré sa ako právne skutočnosti uznávali na základe skoršieho, predchádzajúceho právneho predpisu. O pravú retroaktivitu ide najmä vtedy, keď neskorší právny predpis so spätnou účinnosťou zasahuje do minulosti a upravuje tak vzťahy, ktoré vznikli v minulosti. V dôsledku uvedeného nastáva právny stav, v rámci ktorého účinnosť neskoršieho právneho predpisu nastala skôr ako jeho platnosť, teda skôr než začal vôbec existovať.

Pri nepravej retroaktivite zákonodarca však uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu ide v prípade, ak zákonodarca novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúca prinesie určité zmeny aj tých práv alebo povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich spôsob a mechanizmus uplatňovania alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. Nepravá retroaktivita nepôsobí do minulosti a akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a

účinnnej právnej úpravy, tento stav, ale právne reguluje až v čase účinnosti novej právnej úpravy.

Na nariadenom súdnom pojednávaní prítomný právny zástupca žalobcu predniesol žalobu v doslovnom znení s jej písomným vyhotovením, nesúhlasne sa vyjadril k prijatému záveru Najvyššieho súdu o žalobcovom návrhu na prerušenie konania a predložil v písomnej podobe návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. za účelom polozenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskych spoločností.

Zástupkyňa žalovaného zotrvala na stanovisku obsiahnutom vo vyjadrení žalovaného k podanej žalobe.

4.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p., súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločností o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Podľa čl. 12 ods. 1, 2 Ústavy SR ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodolateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 13 ods. 2, 3, 4 Ústavy SR, medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom.

Zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky.

Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy SR občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

Podľa § 47 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Výrok obsahuje rozhodnutia vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu, lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný právny predpis.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 84 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. na konanie o dávkach a službách sociálneho zabezpečenia sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 68 ods. 1, 13 zákona č. 328/2002 Z. z. výsluhové dôchodky, invalidné výsluhové dôchodky, vdovské výsluhové dôchodky, vdovecké výsluhové dôchodky a sirotské výsluhové dôchodky priznané a vyplácané do 30. júna príslušného kalendárneho roka sa zvyšujú od 1. júla príslušného kalendárneho roka v závislosti od priemerného medziročného rastu spotrebiteľských cien a od medziročného rastu priemernej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky vykázaných Štatistickým úradom Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza príslušnému kalendárnemu roku, ktorým je rok, v ktorom sa zvýšenie týchto dávok vykonáva; výsluhové dávky sa zvyšujú od 1. júla príslušného kalendárneho roka o percento určené ako súčet jednej polovice percenta medziročného rastu spotrebiteľských cien a jednej polovice percenta medziročného rastu priemernej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky zisteného za predchádzajúci kalendárny rok, ak v odseku 13 nie je ustanovené inak.

Dávky výsluhového zabezpečenia sa zvyšujú podľa odsekov 1 až 7 v tom kalendárnom roku, v ktorom sa funkčné platy príslušníkov Policajného zboru, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, stupnica platových taríf príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, Horskej záchranej služby, funkčné platy colníkov alebo hodnostné platy profesionálnych vojakov zvyšujú na základe zákona o štátnom rozpočte viac ako o 0 %. Ak sa funkčné platy, stupnica platových taríf alebo hodnostné platy v príslušnom kalendárnom roku zvyšujú len u niektorého zo subjektov podľa predchádzajúcej vety, dávky výsluhového zabezpečenia podľa odsekov 1 až 7 sa zvyšujú iba poberateľom, ktorí ukončili posledný služobný pomer v zbere, štátnom orgáne alebo v ozbrojených silách, v ktorom sa uvedené platové náležitosti zvyšujú, a pozostalým po nich.

5.

Podaním predloženým súdu na pojednávaní konanom dňa 04.12.2015 žalobca navrhol prerušenie súdneho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. a postúpenie jeho návrhu na rozhodnutie o predbežnej (prejudiciálnej) otázke na Súdny dvor Európskych spoločností, konkrétne posúdenie súladu právnych noriem zákona č. 185/2012 Z.z. čl. IV, ktorým bol novelizovaný zákon č.328/2002 Z.z. O sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v § 68 ods. 13 a na základe toho doplnený v ustanoveniach § 68 ods. 1-7 s účinnosťou od 30.6.2012, s medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná a to s:

- Dohovorom o ľudských práv a základných slobôd čl. 14 - Zákaz diskriminácie, čl. 17- Zákaz zneužitia práv v znení Dodatkového protokolu zo dňa 20. marca 1952 v Paríži čl. 1 ods. 1 Ochrana majetku poukazom na ochranu legitímneho zákonného očakávania (esperence legitime, legitimate expectation).
- Medzinárodným paktom o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach čl. 4, čl. 5 ods. 1, ods. 2 a čl. 9 .
- Medzinárodným paktom o občianskych a politických právach čl. 26.

Preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov má osobitnú povahu, preto aj správne súdnictvo má osobitnú úpravu v piatej časti, druhej hlave O.s.p. s podpornou úpravou podľa prvej, tretej a štvrtej časti O.s.p. (§ 246c ods. 1 prvá veta). Konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je špecifickým konaním a nie je pokračovaním administratívneho konania. Z týchto dôvodov väčšina procesných inštitútov je v správnom súdnictve upravená osobitne a odlišne od všeobecného súdnictva. Použitie iných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku prichádza do úvahy len analogicky na základe ustanovenia § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p.. Primeranosť znamená obdobné použitie, t. j. analogickú aplikáciu všeobecných ustanovení O.s.p., ustanovení o konaní v prvom stupni a ustanovení o opravných prostriedkoch. Primeranosť použitia týchto ustanovení je limitovaná účelom a cieľom správneho súdnictva (§ 244 O.s.p.) a so zreteľom na tento účel ich treba aj aplikovať a vykladať.

Ustanovenie § 109 O.s.p upravuje jednak prekážky konania zapríčiňujúce obligatórny postup konajúceho súdu v podobe prerušenia konania (§ 109 ods. 1 O.s.p) a jednak prekážky, vyskytnutie ktorých dáva súdu možnosť konanie prerušiť (§ 109 ods. 2 O.s.p.). Prerušenie konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu. V istých prípadoch tak súd musí konanie prerušiť, v iných prípadoch buď konanie preruší, alebo urobí iné vhodné opatrenia na bezprietahové odstránenie vady konania.

Po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie súd preruší konanie aj vtedy, ak sa rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločností (ďalej len "Súdny dvor") o

rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy (čl. 234 Zmluvy o založení ES). Konanie o predbežnej otázke je vyjadrením spolupráce slovenských súdov so Súdny dvorom v procese aplikácie európskeho práva, pre ktorý je dôležitá správna interpretácia právnych pravidiel Európskej únie. V súvislosti s prerušením konania však treba uviesť, že súd v skutočnosti môže, ale nemusí prerušiť konanie, pretože nie každý súd je povinný sa obrátiť s predbežnou otázkou na Súdny dvor, ale len súd, ktorý rozhoduje v poslednom stupni bez toho, aby sa proti jeho rozhodnutiu mohol podať opravný prostriedok. Ak sa však súd rozhodol požiadať Súdny dvor, potom konanie preruší, počká na právoplatnosť uznesenia o prerušení a až potom predloží predbežnú otázku na konanie podľa čl. 234 Zmluvy o založení ES. Účastník môže navrhnúť takéto prerušenie konania, avšak súd nie je povinný takému návrhu vyhovieť bez toho, aby o tom rozhodoval. Tento procesný úkon súdu (prerušenie konania) závisí len od úvahy súdu, či požiada Súdny dvor o vyriešenie predbežnej otázky, a preto nemusí byť vyvolaný podnetom alebo návrhom účastníka konania.

Krajský súd v Bratislave na základe vyššie uvedeného rozhodol, že návrhu žalobcu nevyhovie a konanie nepreruší podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p., nakoľko na prerušenie konania účastník podľa zákonnej úpravy nemá nárok. Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev podľa čl. 234 zmluvy o založení Európskeho spoločenstva platí len pre taký vnútroštátny súd, ktorý je súdom poslednej inštancie v konkrétnom spore alebo v inej právnej veci, t.j. súdom, proti rozhodnutiu ktorého vo veci samej (rozsudok, proti ktorému nie je prípustné odvolanie) nemožno podať žiaden opravný prostriedok (výnimkou z povahy veci je návrh na obnovu konania).

Súd v danom prípade nepovažoval za potrebné prerušiť konanie za účelom polozenia prejudiciálnej otázky, pretože nedospel k záveru o rozpore už prejedikovaného právneho názoru ohľadom predmetu konania s medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná. *Neodviedol vôľu súdu*

Predmetom súdneho prieskumu bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia žalovaného v rozsahu a dôvodov vyplývajúcich z podanej žaloby a to aj z hľadiska namietaného nesúladu ust. § 68 zákona č. 328/2002 Z. z. s Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. *Neodviedol vôľu súdu*

V súvislosti s prejednávanou vecou súd musí poukázať na to, že žalobcom namietaný nesúlad ust. § 68 zákona č. 328/2002 Z. z. s Ústavou SR (čl. 12, 20, 39) a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd už bol predmetom posúdenia ústavnosti a to rozhodnutím Ústavného súdu SR - uznesenie II ÚS 347/2014-12 z 09.07.2014. Ústavný súd SR v tomto rozhodnutí dospel k záveru, že v prípade ak dôjde v súvislosti so zmenou podmienok valorizácie výsluhového dôchodku vykonanej zákonom č. 185/2012 Z. z. (účinným odo dňa 30.06.2012) je možné už priznané dávky sociálneho zabezpečenia podľa § 68 ods. 1 zákona č. 382/2002 Z. z. (účinného do 29.06.2012) znížiť, pričom takýmto postupom správneho orgánu nedôjde k nepripustnému zásahu do základného práva vlastníť

majetok (čl. 20 ods. 1), resp. základného práva na primerané hmotné zabezpečenie (čl. 39 ods. 1).

Na základe záverov prijatých vo vyššie uvedenom uznesení Ústavného súdu SR, ale aj rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžso/28/2013 z 28.10.2013 súd konštatuje, že postupom správnych orgánov pri valorizácii výsluhového dôchodku (ktorý bol žalobcovi priznaný v roku 2011) nedošlo k zásahu do jeho už skôr nadobudnutého majetkového práva na výplatu výsluhového dôchodku, ako ani jeho základného práva vlastníť majetok.

Taktiež postupom správnych orgánov v danom prípade nedošlo k pravej retroaktivite a následnej diskriminácii žalobcu ako poberateľa výsluhového dôchodku podľa zákona č. 328/2002 Z. z. oproti inej skupine občanov – poberateľov starobných dôchodkov podľa zákona č. 461/2003 Z. z. Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach (napr. I. ÚS 238/2004) už vyslovil, že právna teória rozoznáva retroaktivitu pravú a nepravú. Pravá retroaktivita zahŕňa prípady, keď právna norma reglementuje aj vznik právneho vzťahu a nároky z neho vzniknuté pred jej účinnosťou. Nepravá retroaktivita spočíva v tom, že právne vzťahy hmotného i procesného práva, ktoré vznikli za platnosti práva starého sa spravujú zásadne týmto právom a to až do doby účinnosti práva nového. Po jeho účinnosti sa však riadi právom novým. V prípade stretu starej a novej právnej normy platí nepravá retroaktivita.

Ustanovenie § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom od 30.06.2012, uznávajúc práva nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu, zaviedlo do budúcnosti nový režim a mechanizmus ich uplatňovania a právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah.

V danom prípade novou právnou úpravou sa pristúpilo k zmene podmienok valorizácie výsluhových dôchodkov vo všeobecnosti (aj u žalobcu). V čase, keď žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán priznávali žalobcovi valorizáciu jeho výsluhového dôchodku robili tak na základe v tom čase platnej a účinnej právnej úpravy, ktorá neznamenal zánik jeho práva na valorizáciu, ale len zmenila podmienky valorizácie pre daný časový úsek.

Dodatočná zmena podmienok priznania výsluhového dôchodku v danom prípade u žalobcu celkom zjavne nenastala, keďže podmienky pre priznanie výsluhového dôchodku sa v jeho prípade nezmenili. Na základe novely zákona č. 328/2002 Z. z. (§68 ods. 13) pristúpilo sa len k zmene valorizácie už skôr priznaného a vyplácaného výsluhového dôchodku, čo je rozdiel. Od 30.06.2012 došlo k zmene podmienok valorizácie výsluhového dôchodku pre všetkých výsluhových dôchodcov a teda aj žalobcu. Zo strany vo veci rozhodujúcich správnych orgánov nedošlo k porušeniu ani namietaných článkov Ústavy SR, resp. Dodatkového protokolu Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobcovi bol vyplácaný od 30.06.2012 výsluhový dôchodok vo výške, aká mu bola priznaná v minulosti (rozhodnutím z 06.09.2011) po zohľadnení príslušných valorizácií.

Žalovaný aj po prijatí vyššie uvedenej novely zákona č. 328/2002 Z. z. si riadne plnil svoje povinnosti vyplývajúce mu voči žalobcovi na základe skôr priznaného výsluhového dôchodku, tento dôchodok mu nijako neznížil, iba upravil spôsob jeho valorizácie na ďalšie časové obdobie. Právna istota žalobcu na vyplácanie jeho výsluhového dôchodku postupom žalovaného, resp. prvostupňového správneho orgánu nebola nijako dotknutá ani porušená.

Súd konštatuje, že preskúmané rozhodnutia vychádzali z riadne prijatej zákonnej normy upravujúcej spôsob valorizácie dôchodkov skupiny dôchodcov (výsluhových dôchodcov – pozitívne diskriminovaných napr. z hľadiska veku odchodu do dôchodku, počtu odpracovaných rokov potrebných na vznik nároku na dôchodok oproti ostatným dôchodcom, ktorých dôchodky upravuje zákon č. 461/2003 Z. z.) v roku 2012.

Musí byť nespochybniteľným právom každého štátu, aby mu bolo umožnené vzhľadom na napr. demografický vývoj obyvateľstva, stav verejných financií zákonom do budúca upraviť odlišne spôsob valorizácie už skôr priznaných dôchodkov a to aj výsluhových. V prípade úpravy výsluhových dôchodkov ide o samostatný autonómny systém odlišný od systému všeobecného dôchodkového poistenia a upravuje ho osobitný právny predpis - zákon č. 328/2002 Z. z.. Odlišuje sa od všeobecného systému napr. aj dĺžkou „odpracovanej doby“ potrebnej na priznanie výsluhového dôchodku, ktorá je nepomerne priaznivejšia v prospech výsluhových dôchodcov ako starobných dôchodcov. V prípade výsluhových dôchodcov bol zákonom stanovený spôsob ich valorizácie, ktorý sa v prípade žalobcu v roku 2013 aj riadne uplatnil. Štát mal a má plné právo rozhodnúť o kritériách na priznanie výsluhového dôchodku, ako aj spôsobe valorizácie výsluhových dôchodkov a to aj rozdielne počas doby ich vyplácania. Potom takúto skutočnosť nie je možné v žiadnom prípade pokladať za diskriminačnú a ani protiústavnú.

Výsluhové dôchodky na rozdiel od starobných dôchodkov sa poskytujú aj v období predpokladanej ekonomickej aktivity ich poberateľov, čo je aj žalobcov prípad. Súčasný systém valorizácie poberateľov výsluhových dôchodkov v období fyzickej staroby zaručuje minimálne rovnakú, väčšinou však vyššiu mieru valorizácie ako poberateľom starobných dôchodkov zo všeobecného systému sociálneho poistenia. Ohľadom námietky nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov súd uvádza, že je výsostným právom každej povinnej osoby, aby v prípade nevyhovenia žiadosti o poskytnutie informácie si zvolila taký postup a odôvodnenie svojho rozhodnutia, ktorý považuje za adekvátny a správny. Nie je jej povinnosťou a ani vadou rozhodnutia, ak v ňom správny orgán nereaguje na všetky, dokonca vopred vznesené námietky oprávnenej osoby. V dôvodoch rozhodnutia je potrebné sa vysporiadať len s tými námietkami, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné.

Je však dôležité, aby rozhodnutie správneho orgánu splňalo všetky zákonom naň kladené formálne náležitosti (v danom prípade vyplývajúce so správneho poriadku - § 46, § 47), t. j. preskúmané rozhodnutie musí byť vydané v písomnej forme, vecne príslušným správnym orgánom. Musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a obsahovať

náležitosti určené všeobecnou právnou úpravou správneho konania ako aj osobitnými právnymi predpismi. Odôvodnenie rozhodnutia musí opisovať a hodnotiť všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok rozhodnutia, primerane sa vysporiadať s návrhmi, námietkami a vyjadreniami účastníkov konania. Medzi výrokom a odôvodnením musí byť logická zhoda. Odôvodnenie musí byť presvedčivé.

Osoby dotknuté rozhodnutím správneho orgánu majú právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Absenciu dôvodov v rozhodnutí, na základe ktorých orgán verejnej moci vo veci rozhodol, je treba považovať za prejav arbitrárnosti, znamenajúci porušenie ústavou garantovaného základného práva majúca za následok nepreskúmateľnosť takéhoto rozhodnutia.

V prejednávanej veci je súd názoru, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaného poskytuje dostatočný základ na jeho vecné preskúmanie. Skutočnosti, ku ktorým správny orgán dospel na základe svojej zákonom povolenej voľnej úvahy, boli v rozhodnutí dostatočne odôvodnené. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplývalo, aké skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, ako žalovaný vyhodnotil vykonané dôkazy, pri použití akých právnych predpisov a k akým došiel záverom. Pre súd je rozhodujúce posúdiť, či vydané rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. V danom prípade, po zohľadnení vyššie uvedeného, súd musí konštatovať, že nezistil žalobcom namietanú nezákonnosť (nepreskúmateľnosť) napadnutého rozhodnutia. Námietky vznesené žalobcom v jeho odvolaní voči prvostupňovému správne rozhodnutiu sú podrobne opísané v napadnutom rozhodnutí, žalovaný sa s každou z nich náležite zaoberal a v rozhodnutí patrične vysporiadal. Je zrejmé, na základe akých skutočností dospel k svojmu právnemu záveru.

Obe preskúmané rozhodnutia boli riadne odôvodnené, obsahovali všetky zákonné náležitosti v zmysle § 47 správneho poriadku (skutkové zistenia, uvedenie právnych predpisov, ich aplikácia na zistený skutkový stav) a preto neobstojí ani námietka žalobcu (bližšie nešpecifikovaná) o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Formálne v závere žaloby citovanými zákonnými dôvodmi (§ 250j ods. 2 písm. b/, c/, e/ O.s.p.) zrušenia napadnutého rozhodnutia sa súd nezaoberal, nakoľko z obsahu žaloby nijako nevyplývalo v čom by mali tieto vady napadnutého rozhodnutia, resp. konania správnych orgánov spočívať.

6.

Podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ak súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, vysloví rozsudkom, že sa žaloba zamieta.

Vzhľadom na uvedené Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že žalobu je potrebné podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietnuť, nakoľko napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané v medziach zákona, zákonným postupom vecne príslušnými správnyimi orgánmi a obsahovalo všetky náležitosti naň kladené (§ 47 ods. 1, 3 správneho poriadku). Rozhodnutie vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu vecí, žalovaný aplikoval relevantné ustanovenia právnych predpisov a námietky žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a vzhľadom na neúspech žalobcu v konaní nepriznal mu právo na náhradu trov konania, rovnako ani žalovanému, ktorému v správnom súdnictve zásadne podľa ustálenej judikatúry právo na náhradu trov konania neprináleží.

Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení zákona č. 33/2011 Z. z.).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia rozsudku, na Krajskom súde v Bratislave.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

V Bratislave, dňa 04.12.2015

JUDr. Soňa Langová
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Martina Švrčková

Švrčková

